

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4Co/155/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412222446
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adriana Némethová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4412222446.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adriany Némethovej a členov senátu JUDr. Zity Matyóovej a JUDr. Jána Bernáta, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 14.04.2014, č. k. 10C/201/2012-46 a proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 08.07.2014, č. k. 10C/201/2012-68, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .

Odporcovi **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie oprel o ustanovenia § 1 písmeno a/ a c/, § 2, § 3 odsek 1 písmeno d/, odsek 2, § 4 odsek 1 písmeno a/ bod 1., § 6 odsek 1, § 9 odsek 1, odsek 2, § 15 odsek 1, § 16, § 17 odsek 1, odsek 2, odsek 3, § 25 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 420 odsek 1 Občianskeho zákonníka, ako i ustanovenia § 41 odsek 2 písmeno d/, § 44 odsek 1, odsek 2 zákona č. 233/1995 o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal od odporcu zaplatenia majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 781,86 eur, z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Zámky, ako exekučného súdu.

Uviedol, že navrhovateľ žiadosťami o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, doručenými odporcovi postupne od 23.04.2012 do 25.09.2012, požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v exekučných veciach, v ktorých vystupuje ako oprávnený, vedených na okresných súdoch Slovenskej republiky, medzi nimi aj vo veci vedenej na Okresnom súde Nové Zámky. Poukázal na to, že žaloba o náhradu škody a nemajetkovej ujmy bola podaná súdu pred uplynutím 6 mesačnej lehoty, ktorá plynula odporcovi na prejednanie nároku, avšak ku dňu rozhodovania súdu o žalobe je zrejmé, že odporca nárok navrhovateľa neuznal a v rámci predbežného prerokovania ho neuspokojil v lehote stanovenej zákonom, preto bol súd názoru, že žaloba nie je predčasne podaná.

Poukázal na to, že otázku, či došlo k nesprávnemu úradnému postupu, je potrebné vždy posúdiť podľa okolností konkrétneho prípadu, pričom úradný postup nespočíva vo vydaní rozhodnutia a s rozhodnutím dokonca nemusí vôbec súvisieť. Podmienkou zodpovednosti štátu je vznik škody nesprávnym úradným

postupom, v každom prípade však musí byť daná príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním, t. j. nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Súd v tomto prípade neskúmal, či bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, pretože túto otázku je kompetentný preskúmať ústavný súd na podklade ústavnej sťažnosti.

K námietkam navrhovateľa, že exekučný súd preskúmaval exekučný titul, čo v rámci exekučného konania nebolo v jeho právomoci a tým spôsobil prieťahy v konaní, keďže poverenie na vykonanie exekúcie nevydal v zákonnej 15 dňovej lehote, súd poukázal na ustanovenie § 41 odsek 2 písmeno d/ Exekučného poriadku, podľa ktorého, bolo možné vydať poverenie na základe vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, až neskôr bolo ustanovenie § 41 odsek 2 Exekučného poriadku novelizované tak, že exekučným titulom boli vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov. To, že rozhodcovský rozsudok sa za exekučný titul považoval podľa § 41 odsek 2 písmeno d/ Exekučného poriadku, vyplýva aj z komentára k § 44 odsek 2 Exekučného poriadku.

Mal za to, že exekučný súd už v štádiu rozhodovania o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bol zo zákona oprávnený a povinný preskúmať v zmysle § 44 odsek 2 Exekučného poriadku, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne, taktiež exekučný titul, ktorým je rozhodcovský rozsudok, z hľadísk vymedzených v ustanovení § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Taktiež uviedol, že lehota 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie sa vzťahuje iba na prípady, keď žiadosti exekútora je možné vyhovieť, t. j., keď je možné vydať poverenie na vykonanie exekúcie, pričom sa nevzťahuje na rozhodnutie, ktorým sa návrh na vydanie poverenia zamietá. Rozhodnutie exekučného súdu, ktorý zamietol žiadosť na vydanie poverenia, ako i konanie pred vydaním rozhodnutia, nevyhodnotil ako nesprávny úradný postup.

Výškou uplatneného nároku predstavujúceho majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu sa nezaoberal, pretože navrhovateľ nepreukázal základ nároku, a to vznik škody, ako i príčinnú súvislosť medzi prípadným nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, keď nepreukázal existenciu atribútov v podobe nesprávneho úradného postupu a vzniku škody. Taktiež uviedol, že navrhovateľ dôkazné bremeno neuniesol.

K vznesenej námietke premlčania zo strany navrhovateľa uviedol, že jeho nárok nie je daný, pretože o tvrdenej škode sa navrhovateľ dozvedel prostredníctvom svojho právneho zástupcu, ktorému bolo rozhodnutie doručené 14.06.2011, čiže trojročná premlčacia doba by uplynula 15.06.2014, žaloba na náhradu škody bola podaná 27.09.2012, teda pred uplynutím premlčacej doby.

O trovách konania rozhodol tak, že odporcovi nepriznal náhradu trov konania, keďže mu žiadne trovy nevznikli, resp. si ich neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, domáhajúc sa ním jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedol, že súd prvého stupňa svojím postupom odňal možnosť účastníkovi konania konať pred súdom, nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V odôvodnení odvolania namietal skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 odsek 2 zákona č. 514/2003 Z. z.. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo došlo k založeniu zodpovednosti právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má za dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia. Súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ustanovením § 9 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 odsek 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z., súd svojím rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Uviedol, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Zákonodarcu v danom prípade vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty, exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie, a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie totiž nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu ale len súdu exekučného. K zamietnutiu návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania namietal, že súd mu tak

znemožnil objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku a na zamietnutie nemal súd žiadne udržateľné dôvody. Ďalej poukázal na to, že súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami a je jeho povinnosťou aplikovať platné právo, a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Navyše súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorý uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vznikajú aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú „mimosúdne“ faktory, ako napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy. Taktiež Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. Keďže súd, ale ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickkej situácie, nedostatok takýchto opatrení nemôže byť dávaný za vinu navrhovateľovi a to v takej forme, že on nepresadzoval vydanie poverenia zákonnými možnosťami. Uviedol, že nechápe, aký môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom a išlo o prejav nesústreďenej činnosti súdu, kedy súd vyhodnocoval aj také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli. Záverom vyjadril nesúhlas s tým, ako súd vyhodnotil vznesenú námietku premlčania, uviedol dôvody, prečo k premlčaniu práva nedošlo a poznamenal, že v tomto prípade mal byť aplikovaný všeobecný právny predpis a to ustanovenie § 102 zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov z dôvodu, že aj pri nesprávnom úradnom postupe zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zakladá podmienku uplatniť právo na náhradu škody voči zodpovednej osobe, a to formou písomnej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (čo navrhovateľ aj učinil) a premlčacia lehota potom bude plynúť až počnúc dňom uplatnenia tohto práva voči zodpovednému orgánu.

Odporca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Súd prvého stupňa uznesením č. k. 10C/201/2012-68 zo dňa 08.07.2014 uložil navrhovateľovi povinnosť, aby v lehote 10 dní od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia zaplatil súdny poplatok za podané odvolanie, ktorý je 20,- eur podľa položky č. 7 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov.

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie, domáhajúc sa ním jeho zrušenia. Uviedol, že napadnuté uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia a tým je odôvodnenie a keďže napadnuté uznesenie neobsahuje žiadne dôvody, skutkové a právne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu, môže navrhovateľ len hádať. Namietal, že podľa položky 7a sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo nesprávnym úradným postupom, teda ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podliehala len podanie žaloby na náhradu škody a spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod. Uviedol, že podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu. Súd preto nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, a preto nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Mal za to, že uvedené právne závery sú v súlade s publikovaným rozhodnutím všeobecného významu, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2007 sp. zn. 4Cdo 39/2007 a taktiež v prílohe zákona č. 71/1992 Zb. nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Uviedol, že mu preto bola v rozpore s týmto zákonom uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal a takéto konanie zo strany súdu predstavuje zásah do základného práva navrhovateľa na súdnu ochranu zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s článkom 12 ods. 1 a článkom 13 ods. 1 písmeno a) Ústavy Slovenskej republiky. Zdôraznil, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na článok 59 ods. 2 ústavy vylúčené a súd je pri výkone svojej rozhodovacej právomoci viazaný článkom 2 ods. 2 a teda platí, že môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Navyše, podľa ustanovenia § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. V danom prípade bol návrh navrhovateľom podaný pred 01.10.2012, konanie teda začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z. z., preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.09.2012, kedy bolo konanie vo veciach náhrady škody

spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené.

Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 10 odsek 1 OSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní navrhovateľa (§ 212 odsek 1 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok i napadnuté uznesenie, ako aj konania, ktoré im predchádzali. Odvolanie navrhovateľa proti napadnutému rozsudku prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 odsek 2 OSP s verejným vyhlásením rozhodnutia, pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 156 odsek 3 OSP a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Taktiež dospel k záveru, že ani odvolanie navrhovateľa proti napadnutému uzneseniu nie je dôvodné.

Podľa § 219 odsek 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 odsek 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

S poukazom na ustanovenie § 212 odsek 1 OSP, pri posudzovaní predmetnej veci sa odvolací súd zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvého stupňa, ktorý predchádzal napadnutému rozhodnutiu.

Predmetom tohto konania je návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáha zaplata sumy 125 eur z titulu majetkovej škody a sumy 781,86 eur z titulu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, vzniknutých mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Zámky v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 6Er/744/2010. Nesprávny úradný postup navrhovateľ vzhliadol v nevydaní rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote, v prieťahoch v konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože k rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia došlo až po uplynutí zákonom stanovenej doby, s omeškaním viac ako 424 dní a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, keď exekučný súd vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplata dluhu v časti istiny, čím vytvoril stav zakladajúci reálnu vymožitelnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej.

Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, a preto nesprávny postup orgánu štátu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku.

Z obsahu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 6Er/744/2010 vyplýva, že exekučnému súdu bola dňa 15.07.2010 doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnej K. Y. o vymoženie 761 eur s príslušenstvom, na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 15.04.2010, sp. zn. SR 00447/10. Exekučný súd uznesením zo dňa 24.08.2010, č. k. 6Er/774/2010-8, zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia. Proti rozhodnutiu oprávnený odvolanie nepodal, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 23.08.2011.

Podľa § 44 odsek 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2010 (v čase začatia exekučného konania), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 odsek 2 písmeno c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Odvolačný súd preto tak, ako i súd prvého stupňa, poukazuje na skutočnosť, že z vyššie citovaného ustanovenia vyplýva, že 15 dňová lehota od doručenia žiadosti exekútora, sa pre exekučný súd vzťahovala len na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Pokiaľ by však bol úmysel zákonodarcu, aby bola 15 dňová lehota i na rozhodnutie, ktorým sa zamietne žiadosť o udelenie poverenia, bol by to explicitne zakotvil spôsobom, ako v niektorých ďalších ustanoveniach Exekučného poriadku (§ 44 odsek 8, § 50 odsek 2). Zo strany exekučného súdu tak nedošlo k porušeniu povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, pretože po doručení žiadosti o udelenie poverenia (15.07.2010), po náležitom preskúmaní, vo veci rozhodol (24.08.2010) po 40. dňoch, (nie 424 dní, ako uvádzal navrhovateľ), s ohľadom na okolnosti danej veci, nemožno vzhľadnúť žiadne prieťahy.

Správne preto súd prvého stupňa zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho i správny právny záver, t. j. po preskúmaní podmienok potrebných k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, nezistil naplnenie ani jednej z nich.

K námietkam navrhovateľa, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom odvolací súd udáva, že po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, takúto vadu konania podľa § 221 odsek 1 písmeno f/ OSP nezistil. V predmetnej veci sa pojednávanie, určeného na deň 14.04.2014 navrhovateľ, ani jeho právny zástupca navrhovateľa nezúčastnili, svoju neúčastť právny zástupca navrhovateľa ospravedlnil až dňa 11.04.2014 o 16.39 hod. emailom, pričom však predvolanie mu bolo doručené v dostatočnom časovom predstihu (03.03.2014). K ďalším námietkam navrhovateľa, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom stanovenej lehote odvolací súd poukazuje už na vyššie uvedené zistené skutočnosti súdom prvého stupňa, z ktorých jednoznačne vyplýva skutočnosť, že exekučný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia v lehote 40 dní, preto odvolací súd konštatuje, že k rozhodnutiu došlo v primeranej lehote a teda k stavu právnej neistoty namietaného navrhovateľom ani nemohlo dôjsť. Taktiež i ďalšie skutočnosti, namietané navrhovateľom v jeho odvolaní sú bez právneho významu, keď tvrdenia v súvislosti s vierohodnosťou údajov, znaleckým dokazovaním a premlčaním sa preskúmaného rozhodnutia vôbec netýkajú. Čo sa týka námietok navrhovateľa k aplikácii právnej úpravy § 9 odsek 2 zákona č. 514/2003 Z. z. odvolací súd udáva, že v tomto prípade nemôže ísť o nesprávnosť rozhodnutia, keďže súd prvého stupňa citoval právny predpis v správnom znení účinnom do 01.01.2013.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, preto ako vecne správny, podľa § 219 odsek 1 OSP potvrdil.

Podľa § 1 odsek 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „Zákon o súdnych poplatkoch“), súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov, ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 odsek 4 Zákona o súdnych poplatkoch v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Podľa § 5 odsek 1 písmeno a/ Zákona o súdnych poplatkoch, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 odsek 1 Zákona o súdnych poplatkoch sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku alebo pevnou sumou.

Podľa § 6 odsek 2 Zákona o súdnych poplatkoch ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu Zákona o súdnych poplatkoch bod I. poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní, položka 7 písm. a) zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je súdny poplatok 20 eur.

Zákonom č. 286/2012 Z. z. sa zmenil Zákon o súdnych poplatkoch s účinnosťou od 01.10.2012, ktorým bolo z ustanovenia § 4 odsek 1 vypustené písmeno k/ a v sadzobníku súdnych poplatkoch za položku 7 bola vložená položka 7a v znení, podľa ktorého zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je sadzba poplatku 20 eur, čím zákonodarca reagoval podľa dôvodovej správy k tejto novele na nárast právne neopodstatnených žalôb o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. na súdoch. Z toho vyplýva, že po 01.10.2012 konania vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nie sú oslobodené od poplatkovej povinnosti, a preto navrhovateľovi v súvislosti s podaním takéhoto návrhu, ktorý je v zmysle § 2 odsek 1 písmeno a/ Zákona o súdnych poplatkoch poplatníkom, vzniká podľa § 5 odsek 1 písmeno a/ Zákona o súdnych poplatkoch poplatková povinnosť. Rovnako tak sa poplatníkom v týchto veciach v zmysle § 2 odsek 4 Zákona o súdnych poplatkoch stáva i ten, kto podal odvolanie, resp. ten, kto podal dovolanie, ktorým obdobne poplatková povinnosť podľa § 5 odsek 1 písmeno a/ vzniká podaním odvolania a dovolania.

K námietkam navrhovateľa, že napadnuté uznesenie neobsahuje žiadne dôvody, a preto je nepreskúmateľné, odvolací súd udáva, že napadnuté uznesenie spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 169 odsek 1 OSP (označenie súdu, ktorý ho vydal, účastníkov konania a veci, výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní, ako i deň a miesto vydania uznesenia) a nenapĺňa tak intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia. Z jeho odôvodnenia (bez ohľadu na to, že nie je obsiahnuté v oddelenej časti s výslovným uvedením nadpisu Odôvodnenie) jednoznačne vyplýva, z akého dôvodu je poplatková povinnosť uložená, v akej výške a podľa ktorej položky sadzobníka súdnych poplatkov.

K tvrdeniu navrhovateľa, že spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody a nie i ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod., odvolací súd poukazuje na už vyššie citovanú zákonnú úpravu, kde v Zákone o súdnych poplatkoch za poplatníka v odvolacom konaní označuje odvolateľa a ani poznámka k položke 7a sadzobníka súdnych poplatkov jeho poplatkovú povinnosť nevylučuje. Preto uložením poplatkovej povinnosti za odvolanie voči rozhodnutiu vo veci samej v konaní o náhradu škody, tak nedochádza k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich poplatkovej povinnosti a ani k použitiu analógie legis pri vyrubení súdneho poplatku tak, ako to namieta navrhovateľ a neobstojí preto ani jeho argumentácia rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 39/2007.

Vzhľadom k tomu, že odvolanie bolo navrhovateľom podané 18.07.2014, bolo potrebné posúdiť vznik poplatkovej povinnosti navrhovateľa ako odvolateľa i z hľadiska prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 01.10.2012 a to § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch. Odvolanie navrhovateľa je návrhom na začatie osobitného konania, a to konania odvolacieho, čím navrhovateľovi vznikla poplatková povinnosť.

Preto súd prvého stupňa správne navrhovateľovi napadnutým uznesením vyrubil za podané odvolanie súdny poplatok, aplikujúc tak právnu úpravu účinnú v čase vzniku poplatkovej povinnosti a správne stanovil i výšku súdneho poplatku v súlade s položkou 7 písmeno a/ sadzobníka súdnych poplatkov.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, preto ako vecne správne, podľa § 219 odsek 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 odsek 1 v spojení s § 142 odsek 1 a § 151 odsek 1 veta prvá OSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže odporca návrh na priznanie náhrady trov odvolacieho konania nepodal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.